A KÁRPÁTALJAI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZ LAPJA

2023. Húsvéti szám

ÚJ HAJTÁS

XXVIII. évfolyam, 2. szám

ÁLLANDÓ DIAKÓNUS SZENTELÉSE A SZÉKESEGYHÁZBAN 5-6. o.

ESTERHÁZY-DÍJJAL TÜNTETTÉK KI MAJNEK ANTAL PÜSPÖKÖT 8-9. o.

AZ ÉDESANYÁK IMÁJA KÖZÖSSÉG KERESZT-ÚTJA KISBEREZNÁN 17. o.

UKRAJNA ÚJRAFELAJÁNLÁSA SZŰZ MÁRIA SZEPLŐTELEN SZÍVÉNEK BERDICSIVBEN ÉS EGYHÁZMEGYÉNKBEN 18. o.

JÉZUS KRISZTUS MAGA A BÉKE
Lucsok Miklós püspök húsvéti gondolatai 3. o.

Kelj föl, aki görnyedtél, mert győzött az Élet!
A hatalom és a dicsőség örökre övé lett!
Tedd le a szerszámot, kőműves, tudós, csukd be a könyvedet!
Langyos párában úszik a föld, odafönn tiszta fény lebeg!
Győzött, győzött az Élet!

(Sillye Jenő)

Ez történt egyházmegyénkben

Béres István diakónusszentelése

Esterházy-díjjal tüntették ki Majnek Antal püspököt

A betegek kenetének kiszolgáltatása

Ökumenikus ima Munkácson és Ungváron

Ukrajna újrafelajánlása Szűz Mária szeplőtelen szívének
Berdicsivben és Munkácson

A TARTALOMBÓL:

Jézus maga a béke .....3. o.
Imaoldal.....4. o.
Az aklihegyi Béres István diakónusszentelése.....5-6. o.
Nagyböjti lelkigyakorlat Lucsok Miklós püspökkel ..... 7. o.
Esterházy-díjjal tüntették ki Majnek Antal püspököt ..... 8-9. o.
Lelkigyakorlat Nagyszőlősön 10. o.
Házaspárok lelkinapja ..... 11. o.
Labre Szent Benedek József élete ..... 12. o.
Áprilisi életige..... 13. o.
Fokolárés papok Castel Gandolfóban ..... 14. o.
Ökumenikus imaalkalmak..... 15. o.
A betegek kenetének kiszolgáltatása ..... 15. o.
A ferences világi rend miniszter generálisa Ukrajnában..... 16. o.
Az Édesanyák Imája közösség keresztútja ..... 17. o.
Ukrajna újrafelajánlása Máriának ..... 18. o.
Engesztelő és imanap Berdicsivben .....19. o.
Benedek pápa a húsvéti örömről..... 20. o.
Láttam az Urat. Él!.....21. o.
Hétköznapi feltámadásaink ... 22. o.
A büszke tölgyfa (mese) ..... 23. o.

Lapunk megjelenését támogatta:

KÉSZÜLT A MAGYAR KORMÁNY TÁMOGATÁSÁVAL
MINISZTERELNÖKSÉG NEMZETPOLITIKAI ÁLLAMTITKÁRSÁG
BETHLEN GÁBOR Alap

Új Hajtás

A Kárpátaljai Római Katolikus Egyház lapja
Szerkesztőbizottság:
Lucsok Péter Miklós püspök (elnök),
Pápai Zsuzsanna (főszerkesztő),
Popovicsné Palojtay Márta (szerkesztő),
Riskó Marianna (rovatvezető).
Tördelőszerkesztő:
Popovics Pál
Címlap és grafika:
Halada Katalin
A szerkesztőség címe:
89600. Munkács, Mira u. 15.
Tel./fax: 0231-54670
E-mail: mrkp.sajto@gmail.com
Honlap: www.ujhajtas.net.ua
A Munkácsi Egyházmegye honlapja:
www.munkacs-diocese.org
Engedélyszám:
3т 199
Készült:
СП ТзОВ "Поліі", Lemberg
2000 példány

Jézus Krisztus maga a béke

„Békességet hagyok rátok. Az én békémet adom nektek. Nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja. Ne nyugtalankodjék a szívetek, s ne csüggedjen." (Jn 14,27)

Jézus ezeket a szavakat akkor mondja tanítványainak, mielőtt egyikük fegyvereseket hozna ellene, hogy elfogják és bíróság elé állítsák Őt. Bíróság elé, mert hamis tanúkat hoznak ellene, hogy olyan bűnökkel vádolják, amelyeket nem követett el, és halálra adják Azt, Aki csak jót teremtett.

„Békességet hagyok rátok. Az én békémet adom nektek. Nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja."

Milyen békét adott Jézus a tanítványainak? Az Ő békéjét, melyet a szívében hordozott, és amely mindig benne volt, amikor azokkal kommunikált, akikkel találkozott: akár jókkal, akár rosszakkal. Ő mindig is ennek a békének a hordozója volt. Követnünk kell Jézus minden tanítását, viselkedését, az emberekhez és az eseményekhez való hozzáállását, hogy tisztán felismerjük ezt, és átjárjon bennünket ennek a valósága. Olyan valóság ez, mely különbözik számos más béketervtől: *„Nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja."* Jézus békében van és békét hordoz – Ő maga a béke! Látjuk, hogy Jézus mindent békében él meg, még akkor is, amikor azokkal beszél, akik elárulták, elítélték, halálra adták, megverték, megalázták és keresztre feszítették.

Jézus azoknak adta át ezt a békét, akik nyitottak voltak Őrá, akik elfogadták Őt; átadta tanítványainak, és egyben hatalmat és küldetést is adott nekik, hogy az Ő békéjét másoknak is elvigyék. Ennek a békének a forrása a világ Teremtőjével, a Mennyei Atyával való kapcsolat. Ebben a kapcsolatban Krisztus megtapasztalta az Atya gondoskodását és szeretetét. Hasonlóképpen mindazok, akik elfogadják Jézust életük Urának, és rábízzák életüket, szintén megtapasztalják ezt az erőt, szeretetet, gondoskodást és békét, ami az Atyával való kapcsolat gyümölcse.

Amikor pedig Krisztus feltámadt, ennek a békének újabb forrása lett – az Ő halál felett aratott győzelme! A Mennyek Országának kapui most mindenki előtt nyitva állnak! Egy olyan Országnak a kapui, melynek minden lakója között béke uralkodik! Itt a földön mindannyian ilyen békére vágyunk, különösen most, amikor annyi fájdalmat élünk át a háború borzalmai és az azzal kapcsolatos veszteségeink miatt.

„Ne nyugtalankodjék a szívetek, s ne csüggedjen!"

Szívünk aggodalmai és félelmei azt mutatják, hogy még nem fogadtuk el Krisztus békéjét! Mert a háború kellős közepén is lehetünk a béke emberei! Ez különösen is vonatkozik ránk, akik hiszünk Krisztus feltámadásában, hisszük és tapasztaljuk az Ő győzelmét, erejét és útmutatását mindennapi életünkben.

Krisztusban szeretett testvéreim! A mi küldetésünk az, hogy Krisztus békéjének hordozói legyünk! Valóban az vagy? Békesség van a szívedben? Vagy talán aggodalmak és félelmek szorongatnak? Ne félj beismerni a félelmeidet, inkább attól félj, nehogy bennük maradj! Menj el aggodalmaiddal Krisztushoz, keress Vele szoros kapcsolatot, fogadd el az Ő megszabadító erejét, és töltekezz be békéjével! Mert az a béke, amit Jézus adott, mindannyiunkhoz közel van, ha Őrá bízzuk az életünket!

Legyen a húsvéti ünnepek ragyogóan fényes időszaka alkalom arra, hogy Krisztus győzedelmes erejével töltekezzünk, és a béke emberei legyünk, még a háború közepette is!

Krisztus feltámadt!

+ Lucsok Miklós püspök

Milyen csodálatos a Megváltó evangéliumi szava: „Az Atyához megyek!" Ez a szó legyen jelszavunk nappal és éjszaka, cselekedeteinkben és keserveinkben, boldogságunkban és könnyeink között. Vigyen bennünket minden egy lépéssel közelebb, egy lépcsőfokkal feljebb Istenhez! Ha ezt a szót nem üres szóként, hanem lelkünk egész komolyságával jelszavunkká választjuk, érezni fogjuk, mekkora erő árad belőle, és mennyire megnemesíti kis és nagy gondjainkat, sőt, egész hivatásunkat.

Boldog Suso Henrik OP

Húsvét reggelén

Isteni Üdvözítő, légy útitársam, mint ahogy társa voltál az Emmausz felé tartó tanítványaidnak. Szomorúan és elhagyatottan vándoroltak az úton, amely keresztedtől indult el. Ekkor találkoztak Veled anélkül, hogy felismertek volna. Szavad új életet öntött beléjük, és csak akkor ismertek Rád, amikor megszegted nekik a barátság kenyerét.

Uram, emlékeztess majd erre azokban az órákban, amikor letört vagyok és képtelen arra, hogy továbbmenjek! Jusson eszembe, hogy Te bennem élsz, s a közelemben vagy. Ekkor, ahelyett, hogy önmagamba és fájdalmamba burkolóznék, Téged foglak keresni. És utána újra a Te barátságodban akarom járni bátran és vidáman a kötelesség útját.

Fernand Lelotte SJ

Sík Sándor

Keresztút, XI. stáció

Áll a Kereszt az ég alatt,
A föld felett.
Tajtékot ver lába körül
A gyűlölet.
Alul halálos gyűlölet,
Fölül halotti csend.
Föld kiveti, s be nem veszi
Az ég sem odafent.
Ember Fia, Ember Fia,
Egyedül vagy a puszta végtelenben!
– Én Istenem, én Istenem,
Miért hagytál el engem?

Egyedül lenni: emberek között
Elátkozott,
Egyedül lenni: az Isten előtt
Elkárhozott,
Egyedül lenni: önmagadnak is
Csak undora, –
Hát ezt is, ezt is megtapasztalod,
Ember Fia!

Ha fáradt, mint a holttetem
Szíved s velőd,
S egy vérszegényke gondolatra sincs
Immár erőd,
Önmegvetésbe s unalomba fúl
A küzdelem,
És elűzni a déli döghalált
Reménytelen:

Alvadt szívedben a kétségbeesés
Fel-fellobog,
Elterülnél a földön: nincs tovább!
És: nem vagyok!
Imádkoznál, de szívtelen imád
Csak káromol,
Szólítanád az irgalmas halált
És nincs sehol:

Akkor lassan elkezded sejteni,
Talán-talán,
Mit láthatott csütörtök éjjelén
A Getszemán:
Ki az, kit a Krisztus verejteke
Meg nem hatott:
Az Akaratot, amely nem a te
Akaratod.

Kiáltanál az értő ég felé,
De nincsen ég:
Felissza fúló sikolyod lehét
A semmiség, –
Akkor tudod meg, hogy mi a Kereszt
És ki az Úr,
A nagy Kereszten, ha mellette függsz
Áldozatul.

Az áldozatban ott megoldatik
Minden titok:
Ott, akkor Isten, a nagy Hallgató
Felelni fog.
Ott, akkor: „Istenem, én Istenem!" –
Kiálthatom.
Ott, akkor, Benne még magamat is
Megválthatom.

„Nagyot tett velem ő, aki hatalmas”

Béres István diakónusszentelése a székesegyházban

2023. március 25-én ünnepi napra virradt a Munkácsi Egyházmegye. Jézus születése hírüladásának főünnepén, Gyümölcsoltó Boldogasszony napján sokan indultak útnak Munkács felé, hogy a székesegyházban részt vegyenek a diakónusszentelésen, együtt imádkozzanak a jelölttel és osztozzanak vele örömében. A szentmise főcelebránsa Lucsok Miklós püspök, apostoli kormányzó volt; a szentmisét vele együtt mutatta be Majnek Antal nyugalmazott megyéspüspök, egyházmegyénk több papja, valamint Fazekas György és Hajas Ámosz atyák, akik Magyarországról érkeztek az ünnepre. Két állandó diakónusunk – Megyesi László és Bacsó Róbert – is az oltárnál szolgáltak.

Az ünnepi szentmise keretében Lucsok Miklós apostoli kormányzó állandó diakónussá szentelte Béres Istvánt. István Aklihegyen lakik családjával, tanárként dolgozik az Aklihegyi Oktatási és Nevelési Központban, melynek jelenleg igazgatóhelyettesi feladatait is ellátja. Életútja – mint mindannyiunké – örömökkel és nehézségekkel volt tele; az Isten felé tartó úton egyszer csak, ahogyan ő maga fogalmazta meg: „Jézus átölelt”.

„Utazásának” ünnepélyes pillanatához érkezett, amikor a felkészülés időszaka után az egybegyűltek jelenlétében, Isten kegyelméből megkapta a szentséget.

A szentelés szertartásának első részére az evangélium után került sor. Bacsó Róbert állandó diakónus a következő szavakkal szólította a szentelendőt: „Lépjen elő, aki a szerpappá szentelésben kíván részesülni!”

Ezt követően Bán Jónás OFM, nagyszőlősi plébános, aklihegyi lelkipásztor tanúsította a püspök előtt a jelölt felkészültségét és alkalmasságát. „Főtisztelendő Atya! Az Anyaszentegyház kéri, hogy szenteld fel ezt a testvérünket a felelősségteljes szerpapi szolgálatra.” „Méltónak tartod őt?” „A keresztény nép megkérdezése és az illetékesek véleménye

alapján tanúsítom, hogy méltónak találtatott” – hangzottak el a templomban az ünnepélyes szavak.

„Az Úristen és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus segítségével kiválasztjuk ezt a testvérünket a szerpapság rendjére” – zárta a főpásztor a szertartás e részét, melyre a hívek együtt válaszoltak: „Istennek legyen hála.”

Miklós püspök a prédikációban összekötötte az aznapi Mária-ünnepet a szentelés ünnepével. A Szűzanyát példaképként állította elénk: „Igent mondani Istennek, igent mondani az élet ajándékára, mint Mária.” „Mária Jézushoz vezet minket.” Beszélt az élet elfogadásáról – a saját életünk és mások életének elfogadásáról, az arról való gondoskodásról, az abban való fejlődésről. Végezetül a hivatásról beszélt: mindenkinek van valamilyen hivatása, amit Istentől ajándékba kapott, és hangsúlyozta, hogy „hivatásunk alapja: hűségesen megélni az Istennel való egységünket.”

A prédikáció után következett a szentelési szertartás második része, melyben a jelöltnek nyilatkoznia kellett szándékáról, válaszolva a püspök kérdéseire, miszerint akarja-e a felszentelést, a szolgálat alázatos gyakorlását; akarja-e őrizni és hirdetni a hitet az evangélium és az egyházi hagyomány szerint; akarja-e őrizni és gyarapítani magában az imádsá-

gos lelkületet, valamint imádkozni a zsolozsmát; akarja-e példás életével Krisztust követni. Végezetül a püspök kezébe zárta a diakónusjelölt kezét és megkérdezte: „Ígérsz-e tiszteletet és engedelmességet főpásztorodnak?" Majd annak igenlő válasza után így szólt: „Isten tegye teljessé a jót, amit megkezdett benned!"

A jelölt arcra borult az oltár előtt, miközben a jelenlévők a Mindenszentek litániáját énekelték. Ezután következett az egyházi rend szentségének lényegi része, a kézrátétel és a felszentelő ima.

Az újonnan felszentelt diakónust jelenlegi és egykori plébánosa – Bán Jónás OFM és Hajas Ámosz OFM – öltöztették be a liturgikus ruhába, melyet szolgálata közben fog viselni, majd a püspök a következő szavakkal adta át neki az Evangélium szent könyvét: „Vedd Krisztus evangéliumát, amelynek hirdetője lettél. Ügyelj arra, hogy amit olvasol, hidd, amit hiszel, tanítsd, és amit tanítasz, kövesd!" Majd békecsókot váltott vele; diakónustársai úgyszintén.

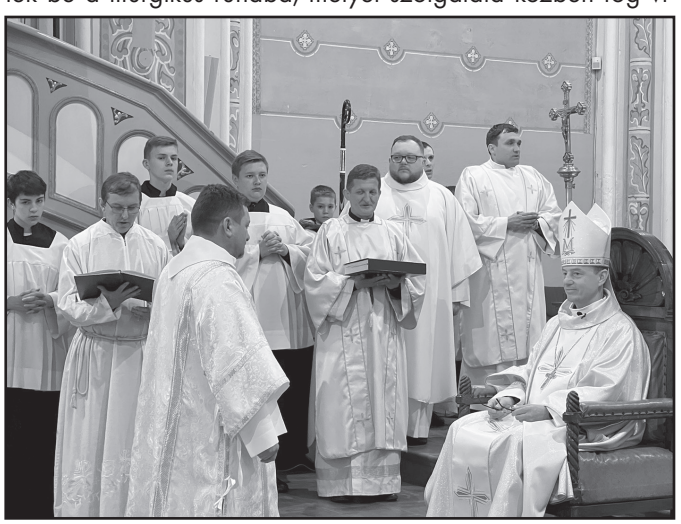

Az újonnan szentelt szerpap elsősorban Isten igéjének hirdetője lesz a hívek között; feladatát képezi az Evangélium ünnepélyes felolvasása, homília tartása, valamint a keresztelés, házasságkötés, temetés szertartásainak végzése.

Ezt követően a szentmise az áldozati liturgiával folytatódott.

A szentmise végén az újonnan felszentelt diakónus köszönetet mondott elsősorban Istennek, a Szűzanyának, majd Miklós püspöknek; háláját fejezte ki Antal püspöknek, aki elkezdte a felkészítését, a ferences atyáknak, Fazekas György atyának és közösségének, akik segítették őt, a sok paptestvérnek, az otthoniaknak, családjának, közösségeinek, barátainak, akik támogatták, mellette álltak. Külön megköszönte az Aklihegyről, Nevetlenből, Csepéről, Feketeardóból, Tiszaújlakról, Nagyszőlősről érkezett hívek, valamint a magyarországi testvérek jelenlétét. „Nagyot tett velem ő, aki hatalmas. Velem is ez történt. Köszönöm, Jézusom!" – zárta köszönő szavait István diakónus.

Molnár Katalin

Az ünnepről készült rövid összeállítás és a prédikáció megtekinthető a Veritas oldalán, a teljes szentmise pedig egyházmegyénk youtube-oldalán nézhető vissza.

„Amikor visszatérek az Atyához, nagy öröm van a mennyben”

Nagyböjti lelkigyakorlat Miklós püspökkel

A szinyáki lelkigyakorlatos ház adott otthont március 10-12. között „A közösség mint Isten irgalmasságának helye” témájú lelkigyakorlatnak.

A résztvevők a lelkigyakorlat első perceitől kezdve őszinte, meleg és biztonságos légkört tapasztalhattak meg, melynek megteremtésében Lucsok Miklós püspök, a lelkigyakorlat vezetője segített.

Minden napot az Úr Lelke nyitott meg számunkra az Isten igéjéről szóló elmélkedéssel. Szombaton Lukács evangéliumából a tékozló fiú visszatérésének történetéről elmélkedtünk, s azon keresztül felfedeztük az Irgalmas Atya képét. Vasárnap a szamariai asszonyról szóló részt elmélkedtük át János evangéliumából, majd az elutasításról és a bűn sebeiből való gyógyulásról beszélgettünk.

A lelkigyakorlat résztvevői kiscsoportokban oszthatták meg személyes élményeiket az evangéliumról. Megtapasztalták Isten szavának átható erejét, mely az emberi lét legbensőbb mélységeibe hatol, megpróbálja és megkülönbözteti a szív gondolatait és szándékait.

A résztvevők nyitottsága és őszintesége lenyűgöző volt, s ennek következtében az elfogadás és a szeretet légköre hatotta át az együtt töltött időt. A csoportokban végzett kreatív feladatok segítették a résztvevőket, hogy megnyíljanak, és jobban megismerjék önmagukat és felebarátaikat. Mindennap részesültek abban a kegyelemben, hogy a Szent Kereszt felmagasztalása templomban szentmisén vehettek részt, a nap végén pedig a kápolnában kihelyezett Oltáriszentség előtt imádkozhattak, szemlélődhettek: megható találkozás volt ez Jézussal. Köszönjük Fizer Jenő atyának is az elmélkedéseit és imáját, mellyel segített nekünk belemerülni az élő Jézus jelenlétébe.

A lelkigyakorlat alatt érezhető volt a Szentlélek jelenléte és működése, aki megnyitotta a résztvevők szívét a gyónásra, őszinteségre buzdított és gyermeki örömmel ajándékozott meg bennünket.

Sokunk számára a személyes megtérést, az önmagunkról való igazság felismerését, Isten szeretetének és gyógyításának megtapasztalását jelentette ez a néhány nap. Világosságot kaptunk további életünkre, választ a kérdéseinkre. A testvéri szeretet megtapasztalása és Jézus jelenléte közöttünk pedig ízelítőt adott Isten földi országából.

Köszönjük Miklós püspök atyának a tanítást, a tanulságos prédikációkat és nyitott szívét, és köszönjük mindenkinek, aki hozzájárult Isten tervének megvalósulásához.

Néhány személyes benyomás a résztvevőktől:

Isten olyan egyszerűen, olyan csendesen, olyan erősen érintette meg a szívemet, ahogyan csak ő tudja. Köszönöm Istennek és mindenkinek, aki bármilyen módon hozzájárult ehhez a lelkigyakorlathoz. (Maria)

Nagyon hálás vagyok az Úrnak a lelkigyakorlat ajándékáért... Világossá vált számomra, hogy Isten arra hív engem (és mindenki mást is), hogy közösen teremtsük meg Isten terét, a szeretet és a biztonság terét. Ha egy olyan városban vagyok, ahol mások nem akarják, vagy nem állnak készen arra, hogy ilyen teret teremtsenek, fontos, hogy el tudjam hagyni ezt a helyet, és lerázzam magamról a port.

Azt is megértettem, hogy az életemet és az időbeosztásomat Jézus köré kell építenem, és nem őt kell beszorítanom az időbeosztásom szabad perceibe. Minden reggel Isten igéjével kell kezdenem a napot, és erre kell építenem az életemet. (...)

Isten ismét megtérésre hívott, a döntéseimért való felelősségre. Emlékeztetett arra, hogy amikor beismerem az igazságot magamról, a bűneimről, és visszatérek hozzá, az Atyához, akkor nagy öröm van a mennyben. A legfontosabb, hogy vigyázzunk a szívünkre. (Karina)

Gyürki Adrienn,
Fotó: Weiss Viktória

A reménység hordozói

Esterházy-díjjal tüntették ki Majnek Antal nyugalmazott munkácsi püspököt

A Rákóczi Szövetség Esterházy-díjat adományozott Majnek Antal nyugalmazott munkácsi püspöknek a kárpátaljai magyarokért és minden Kárpátalján élő emberért végzett szolgálata elismeréseként. A díjátadásra 2023. március 12-én került sor Budapesten, az Országház felsőházi termében.

Esterházy János élete során a magyarság megmaradását és azt a gondolatot képviselte, hogy minden nemzetnek joga van a létezéshez – mondta **Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes** a mártír sorsú felvidéki politikus emlékére rendezett ünnepségen és díjátadón a parlamentben.

Semjén Zsolt úgy fogalmazott: Esterházy János egyaránt tudta képviselni a szlovák és a magyar, illetve a közép-európai és a magyar sorsközösséget, és azt, hogy mindenkinek kötelessége saját nemzetének megőrzése, értékeinek felmutatása. Szimbolizálja és bizonyítja azt, hogy a kereszténység és a magyarság nem egymással szemben álló, hanem egymásra mutató valóság.

„Megtisztelő, hogy a ferences rend tagjaként, azaz kisebb testvérként rendünk egy másik tagját, egy kisebb testvért méltathatok az ország házában" – mondta laudációja elején **Berhidai Piusz ferences tartományfőnök**. Majd így folytatta: „Magyar mivolta mellett három vonás jut eszembe, amikor Antal atya szolgálatára tekintek: valóban katolikus módon szolgálni a ránk bízottakat, azaz mindenkinek mindene lenni, a Jó Isten szeretetét, örömét, békéjét tapasztalhatóvá, elérhetővé tenni minden ember számára nemzeti, nyelvi, vallási, felekezeti hovatartozástól függetlenül. Mindezt ferencesként, még püspökként is kisebb testvérnek maradva. Testvérként a testvérek között, kisebbként a kisebbek között, a szegények között forgolódva. Végül: mindig szem előtt tartva a vértanúk példáját, vagyis vállalva az áldozatokat, a kereszt hordozását, amely egyedül képes hiteles tanúvá formálni."

Majnek Antal püspök életútjának bemutatása közben megemlítette, hogy gyermek- és ifjúkorát Pilisszentlászlón töltötte, ahol a mai napig meghatározó a szlovák nemzetiségi jelenlét.

A tartományfőnök megemlítette a püspök atya tevékenységei közül többek között a helyi egyházközösségek megerősítését, újak alapítását, a hitoktatás újraindítását, papi és szerzetesi hivatások egyengetését, óvodák, karitász és rehabilitációs központ létesítését, egyházmegyei újság kiadását, a katekéták képzésének megszervezését.

„Hosszan lehetne sorolni azokat a kezdeményezéseket, melyek az egyházi élet újraéledésének bizonyítékai voltak, és amelyek jellemzik Antal atya munkálkodását mind a mai napig, a jelen vészterhes időkben is. Ilyen és hasonló történések nyomán válik lehetségessé, hogy egy helyi egyház szervezetileg is megerősödjön."

„Antal atya püspökként felvette az ukrán állampolgárságot, és valóban katolikus módon egy többnyelvű, több nemzetiségű vidék hívő életének szolgálatába állt. Erre képesítette őt – ahogy akkori elöljárója nyilatkozta – addig is tapasztalt nyitott és felelősségteljes magatartása." Újabb és újabb helyzetek követték egymást püspöki működése során, „melyek mind megpróbálták a püspök atyát testileg-lelkileg, mégis mindig meg tudott maradni valóban katolikusnak, ferencesnek, hiteles embernek."

A püspökszentelés utáni napon, az audiencián II. János Pál pápa ezt kötötte a lelkére: a munkácsi görögkatolikus püspök, Romzsa Tódor példája legyen szeme előtt. A mai díj átadásakor is egy vértanú (Esterházy János) képe lebeg szemünk előtt. „Ők és a többi vértanú példája üzenik számunkra, hogy a hitelesség a hitből fakadó áldozatkészségből ered. Isten éltesse a ma díjazott Majnek Antal püspök atyát!" – zárta szavait a ferences tartományfőnök.

Potápi Árpád János, a Miniszterelnökség nemzetpolitikáért felelős államtitkára a díjazottat méltatva kiemelte: eddigi csaknem 34 éves kárpátaljai szolgálatából 26 évet szolgált püspökként alázatosan, hűséggel és állhatatosan. Megemlítette Majnek Antal püspöki jelmondatát: Dominus fortitudo mea – az Úr az én erősségem. „Püspöki szolgálatá-

ban a Szentírás, különösen az evangéliumok olvasása, a szentgyónás, a szentmise voltak folyamatosan megújuló erőforrásai." Híveitől azóta sem távolodott el; nyugalmazott püspökként is Kárpátalján maradt, elvállalta öt egyházközség lelkipásztori ellátását, részt vett a karitatív-szociális segítségnyújtásban, az adományok rászorulókhoz való eljuttatásában. Lelkigyakorlatokat, zarándoklatokat vezet most is, az egyházközségek meghívására búcsús szentmiséket celebrál, segíti a ráti Szent Mihály Gyermekotthon lakóit és nevelőit. Három évtizedes szolgálata alatt több emberöltőnyi munkát végzett el, melyért mind a kárpátaljai, mind az anyaországi magyarok köszönettel tartoznak neki. Elévülhetetlen szerepe volt a Szovjetunió széthullása után a kárpátaljai római katolikus egyház újjáépítésében, az egyházmegye megszervezésében, az elesetteket felkaroló Egyházmegyei Szent Márton Karitász létrehozásában, a munkácsi Szent István Líceum megalapításában, a felső-Tisza-vidéki óvodák létrehozásában, valamint az egyházmegye templomainak megújításában, a közösség lelki újjáéledésében. „A kárpátaljaiak nemzetiségtől függetlenül szerencsésnek és áldottnak érezhetik magukat, hogy egy ilyen embert kaptak a Gondviseléstől. Mai tébolyult világunkban nagy szükségünk van olyan példaértékű papi életutakra, amilyen Antal atyáé" – mondta az államtitkár. Majd így zárta szavait: „Nemcsak azt szeretném megköszönni, amit püspöki szolgálata alatt tett, hanem azt is, ahogyan azt mindvégig tette: alázattal, szerénységgel, tisztelettel és tisztelve, becsülettel és megbecsülve, mindenben és mindenkiben a jót keresve."

Majnek Antal püspök köszönetet mondott a díjért. Mint mondta, csak az őt körülvevő közösség nevében fogadta el a díjazást. „Mindazt, amit felsoroltatok, nem egyedül én vittem véghez, hanem mindenkinek köszönhető, elsősorban azoknak, akik ott, de azoknak is, akik itt segítettek, már 34. éve." „Valóban fel sem lehet sorolni, ki sem lehet fejezni azt a szeretet-özönt, amit kaptam – az Úristentől, rajtatok keresztül" – mondta. Hozzátette: Neki, Istennek köszönhető minden, hiszen Ő hívta, gyermekkorától kezdve. Köszönetet mondott Istennek azért, hogy egy olyan sokat szenvedett és szenvedő helyen szolgálhatott, mint Kárpátalja, ahol „bizony most sem szűnt meg a szenvedés, ezért a miért-jeink az Úristen felé szállnak, Tőle viszont mindig jön a megnyugtatás: eddig is veletek voltam, ezután is veletek leszek. És különösen azok, akik ott maradtak és hűségesen tartják a frontot abban a nagyon nehéz helyzetben, mindannyian a reménység hordozói. Én csak megerősítést kapok mindenkitől; a békéjük, a hitük, a reménységük az Úristen nagy ajándéka."

„Nagyon bízom abban, hogy egyre többen fogják felismerni, hogy Isten az összes nemzet Ura. »Boldog az a nemzet, melynek az Úr az Istene« – mondja a zsoltár. Reméljük, a szembenállók is felismerik majd, hogy Isten az élet és a béke pártján áll, hogy Ő nemcsak a mieinket szereti, hanem a másik felet is, tőlünk pedig azt kéri, hogy egymást szeressük; hogy ne ütköztessük a különböző véleményeket, hanem egymás mellé tegyük azokat. Ezt szeretném én is folytatni, amíg az Úristen megengedi" – mondta Antal püspök atya.

A díjat Csáky Csongor, a Rákóczi Szövetség elnöke és Martényi Árpád, az Esterházy János Emlékbizottság elnöke adta át.

Az ünnepségen részt vett Arkadiusz Adamczyk lengyelországi egyetemi tanár, aki *Tiszteljük egymás nemzeti meggyőződését...* c., Esterházy Jánosról szóló könyvének első magyar nyelvű példányát a díjazottnak ajándékozta.

A méltató beszédek között Tarpai Viktória nagymuzsalyi születésű Jászai Mari-díjas színművész az *Ősi magyar áldást* adta elő, Popovics Emese, a budapesti Zeneakadémia másodéves munkácsi hallgatója pedig az *Aranymiatyánk* c. moldvai csángó magyar népéneket énekelte el; őt Félegyházi Miklós kísérte tekerőlanton. Az ünnepségnek a Himnusz és a Szózat adott keretet.

Az ünnepséget megtisztelte jelenlétével Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek, az Esterházy-díj 2022-es díjazottja, valamint Varga Lajos váci segédpüspök is. A parlamenti ülésterem számos székét pedig Antal püspök atya régebbi és jelenlegi munkatársai, segítői foglalták el, akik az ő meghívására érkeztek, s akikkel „együtt" akarta átvenni a díjat, ahogy azt beszédében is jelezte. A rangos díj és helyszín ellenére bensőséges és örömteli ünnepségnek lehettünk részesei.

Isten éltesse és segítse továbbra is Antal püspök atyát hűséges szolgálatában! Szeretettel gratulálunk neki egykori és jelenlegi munkatársai és az egyházmegye hívei nevében!

Az MTI anyagát részben felhasználva írta: Pápai Zsuzsanna
Képek: Popovics Béla, MTI (a díj átadásáról)

Ima, böjt, csend

Nagyböjti lelkigyakorlat Nagyszőlősön

Ima, böjt, csend... Ezekkel a szavakkal hívták egyházmegyénk híveit Nagyszőlősre, egy kis nagyböjti elcsendesedésre március 3-5. között. A lelkigyakorlatot Petenko Miron atya és Popovicsné Palojtay Márta vezették. Kiváló témakör, mivel mindhárom fontos és egymást támogató eszköz arra, hogy az Úr jelenlétét jobban megtapasztalhassuk.

Az előadások során, szentírási részekre alapozva, a vezetők kiemelték a böjt, a csend és az ima értékét, rávilágítva olyan aprónak tűnő részletekre, melyekre a mindennapi zajban és rohanásban nem tudunk felfigyelni. Így felszínre kerülhettek a belső problémák, amelyek rombolnak, valamint felismerhettük a szív „pogány" területeit.

Fontos gondolat, hogy Istent akkor kell beengedni az életembe, amikor éppen jön és kopogtat. Ezt a hívást a csend, illetve a böjt állapotában könnyebben fel lehet ismerni, mint pl. aktív tevékenység közben. Hiszen olyankor többnyire azt mondjuk: „ne most, majd később...". És ha az életünk folyamatosan ilyen szakaszokból áll, akkor nagy eséllyel kiiktatjuk az életünkből Isten közeli jelenlétét, annak megtapasztalását.

A mai világ az aktivitás eretnekségében szenved. Meg kell tanulnunk Jézusra „pazarolni" az időt. Fel kell ismernünk, hogy a böjt nem törvény, hanem szabad elhatározás.

Komoly döntések meghozatala előtt, nehéz élethelyzetekben, de akár egy családi vita rendezésében is kiemelkedő erővel bír ez az „eszköz". Vannak folyton visszatérő bűnök, melyeket szinte már ununk meggyónni. Az ezektől való szabadulásban is kiváló segítség a böjt. Ahogy azt Miron atya kiemelte, a böjt nem csupán lemondás, hanem a nagyobb jó választása, a szabadság felismerése, mely segít visszanyerni a lelki békét, felerősíti a szeretetre, hálára való képességet, a másokért való áldozatvállalást.

Az ember vágyik a békére. Amikor cselekszem – akár helyesen, akár nem –, akkor békét akarok. Nem mindegy, hogy jóra vagy rosszra irányulnak a tetteim. Ha rosszra, akkor csak a saját megnyugvásomat keresem. Ha Isten törvényei szerint élek, akkor befogadom az Ő békéjét.

A csend fontos a szív vizsgálatára, hogy meghalljam, milyen gondolatok születnek benne, hiszen onnan származik a

gonosz és a jó is. A szív nem azért van, hogy vezessen, hanem hogy vezetve legyen. Fel kell ismernem, kit követ az én szívem. A jó a csendben mutatkozik meg, nem hangoskodik, elő kell ásni azt.

Nagyon megérintett a lábmosás evangéliumi történetének magyarázata. Krisztus hihetetlen és az emberi ész szempontjából abszurd cselekedetek sorozatát viszi végbe működése során. Az utolsó vacsorán a lábmosás mint a végtelen, alázatos és önátadó szeretet jele, bemutatja, hogyan kell a tökéletesnek és hatalmasnak a legkisebbé és legutolsóvá válnia. Ezt tette Jézus kezdettől fogva, amikor kiüresítette önmagát és szolgai alakot öltött. És mindezt önszántából, értem... A gőg sok bűn forrása, imádkozni kell azért a kegyelemért, hogy mindig lentről próbáljak nézni a másik felé, mint olyanra, aki nagyobb nálam. Ha maga az Isten ezt tette, én miért tusakodok ez ellen?

Kiemelkedő pillanatok voltak a szentségimádások és az Oltáriszentség előtt imádkozott közös rózsafüzérek. Új értelmet nyert a böjt és a csend, mely során elmélkedhettünk a személyes kegyelmi történetünkön, azaz a fogantatásunktól a jelen pillanatig történtekről, felismerve: hol és milyen módon volt/van jelen az Isten. Hihetetlenül fontos Krisztussal együtt visszatekinteni a már lefutott életpályára. Aki nem ismeri a múltját, az arra van ítélve, hogy megismételje azt. Csak így, visszatekintve lehet felismerni az Ő jelenlétét az örömteli és fájdalmas eseményekben, és hogy milyen kegyelmekkel gazdagított.

Márta gyönyörűen megfogalmazta, hogy az Úr mellém szegődik a rossz úton is, amikor eltérek az Őáltala elgondolt tervtől, nem hagy el, próbál visszaterelni, és az én hibáimat csodálatosan tudja korrigálni, beépíti az üdvösség felé vezető útba.

Hálával a szívünkben, lélekben feltöltődve és komoly elhatározással térhettünk haza, azzal a tudattal, hogy a zajban és az aktív tevékenységben is ott van az Isten, szelíden várva lelkünk elcsendesedését, hogy magához öleljen.

Szöveg: Revallo Nikoletta
Fotók: Szviscsu Marina

A kísértés ellen Jézus a fegyverünk

Lelkinap házaspároknak

Nagyböjt első vasárnapján, február 26-án lelkinapot tartottak házaspárok számára Munkácson. Már hatodik éve annak, hogy nagyböjtben összegyűlnek a házaspárok, hogy Jézus jelenlétében megállva, megújulva folytassák életüket.

A lelkinap szentmisével kezdődött a Szent Márton székesegyházban, melyet egyházmegyénk apostoli kormányzója, Lucsok Miklós püspök mutatott be Fizer Jenő atyával, valamint Emanuel Szabadah és Valentin Tokar ferences atyákkal együtt.

A szentbeszédben Miklós püspök hangsúlyozta: ne engedjünk a kísértéseknek, használjuk ki a nagyböjt időszakát és mondjunk le rossz szokásainkról. „Mit mond nekem az Úr?" – tette fel a kérdést. Mivel a válasz felismerése az Igéből táplálkozik, Miklós püspök azt tanácsolta. hogy szenteljünk időt a Szentírás olvasására.

„Azt mondja az Úr: Ismerd meg az én szeretetemet! Add át magad teljesen Nekem!" – folytatta Miklós püspök. „Mi pedig gyakran azt válaszoljuk: Egy kicsit veled vagyunk, aztán egy kicsit nélküled. Ez a lelki élet halála. A kereszténység halála, amikor az emberek langyosak. Istenhez kell vezetnünk a családunkat, és ehhez tüzesnek kell lennünk" – hangsúlyozta a püspök.

A házaspárok az Isteni Irgalmasság rózsafüzérének közös elimádkozásával az Úrhoz fordultak, Isten kegyelméből kérték a békét Ukrajnában.

Mi a boldog házasélet kulcsa? Mire van szükségük a házastársaknak? Ezeket a kérdéseket vetette fel a lelkigyakorlat résztvevői számára tartott lelkinapon Vaszil Kopin atya, a munkácsi görögkatolikus Szentlélek eljövetele plébánia esperese. Vaszil atya a Szentírás alapján a következő útmutatással fordult a házaspárokhoz: „Férjek, legyetek támaszai feleségeteknek! Feleségek, szükségetek van férjetekre, teremtsétek meg bennük a családotok iránti igény érzését!"

A lelki megújulás a Szent József kápolnában, Jenő atya elmélkedéseinek kíséretében végzett szentségimádással zárult.

A házastársi kapcsolatok megerősítésére és a békére törekedve a lelkinap résztvevői közös imában dicsérték az Urat, és kérték, hogy Ő legyen pajzsuk és védelmük a gonosz kísértéseivel szemben. „Azt választjuk, amit az Úr mond nekünk, nem pedig azt, amit a világ mond!"

Békével a szívükben, kéz a kézben Istennel, az élet iránti szilárd eltökéltséggel várják a következő találkozást.

Dulo Olena, az ungvári Szentháromság plébánia tagjának cikke alapján írta: Molnár Katalin
Fénykép: Weiss Viktória

Egyházmegyénk 21 éves

21 évvel ezelőtt, 2002. március 27-én, nagyszerdán hirdette ki II. János Pál pápa a Vatikánban, hogy a Kárpátaljai Római Katolikus Apostoli Kormányzóságot egyházmegyei rangra emelte. Ezzel megalapította a Munkácsi Egyházmegyét a latin szertartású hívek számára, s első megyéspüspökévé az addigi apostoli kormányzót, Majnek Antal püspököt nevezte ki. 2002. szeptember 27-én került sor a Munkácsi Egyházmegye ünnepélyes kihirdetésére; ugyanezen ünnepség keretében iktatta be megyéspüspöki hivatalába Majnek Antalt Marian Jaworski lembergi bíboros érsek Nikola Eterović, Ukrajna akkori apostoli nunciusa, az ukrajnai püspökök, valamint a Munkácsi Egyházmegye papjai és hívei jelenlétében.

Isten áldása és kegyelme legyen továbbra is egyházmegyénken, püspökein, papjain és minden hívőjén!

Aki kölcsönadta arcát Jézusnak

Labre Szent Benedek József

Szegény falusi családban született 1748. március 26-án a franciaországi Amettes-ben. A tizenöt testvér közül ő volt a legidősebb. Kora gyermekkorától kezdve mély imaéletet élt. Tizenhat évesen szülei akarata ellenére kolostorba akart lépni. Több alkalommal kérte felvételét a karthauziakhoz, majd a trappistákhoz, de eredménytelenül. Amikor végre felvették a ciszterciekhez, rövid időn belül elküldték, mert felettesei úgy vélték, alkalmatlan a szerzetesi életre.

Ekkor Rómába indult, annak reményében, hogy ott megtalálja a neki való kolostort. Útközben egy alkalommal imádságba mélyedve belső hangot hallott: „A te hivatásod az egész világ, a te kolostorod az utca, Isten zarándoka leszel".

Ezen felismerés napján búcsúlevelet írt családjának, és szétosztotta összes vagyonát, amit az úton magával hordott. Egyetlen ruhát és egy tarisznyát tartott meg magának, amelyben az Újszövetséget, a zsolozsmát és a *Krisztus követése* című könyvecskét tartotta, melyről Szalézi Szent Ferenc azt mondta, hogy „több embert térített meg, mint ahány betű található benne".

A belső hangnak engedelmeskedve fakeresztet akasztott nyakába; egyik kezében bottal, a másikban rózsafüzérrel elindult a világba. Derekára ferences cingulumot kötött, amelyet még Assisiben kapott, amikor belépett a ferences harmadik rendbe. Kegyhelyről kegyhelyre járt Olaszországban, Franciaországban, Spanyolországban, Svájcban és Németországban: „A te hivatásod az egész világ, a te kolostorod az utca". A felvilágosodásnak, az emberi értelem dicsőítésének századában ő az evangélium „őrültségét" hirdette életével.

Majdnem mindig a szabad ég alatt aludt. Többnyire ott tért nyugovóra, ahol az éjszaka meglepte. Azt vette magára és azt ette, amit az emberektől kapott. Mezítláb járt, mindig a félreeső, lakatlan utakat keresve, hogy nyugodtan tudjon imádkozni. Bárhová érkezett, vigasztalta a szomorúakat, ápolta a betegeket és táplálta az éhezőket abból, amit kapott. Szeretetét különböző módon fogadták: egyesek hálásan, mások ellenségesen vagy megvetően. A bántalmakat mindig békével viselte, mert zarándoklatát saját és mások bűneiért felajánlott vezeklésnek tekintette.

Élete utolsó hat évét Rómában töltötte. A Colosseum egyik falmélyedésében talált menedéket. Egyik reggel teljesen kimerülve találták meg a Santa Maria dei Monti-templom lépcsőjén, ahol mindig imádkozni szokott. Bevitték a hentesüzlet tárolójába, ahol gondoskodtak róla. Néhány nap múlva, 1783. április 16-án, nagyszerdán halt meg. Előre megmondta halála napját, ez lett emléknapja is. Alig harmincöt évet élt. Kedves templomában, a Santa Maria dei Montiban temették el, közel a főoltárhoz. Ereklyéi ma is ott találhatók. A zarándokok és az utazók védőszentje.

IX. Piusz pápa 1860. május 20-án boldoggá, majd XIII. Leó pápa 1881. december 8-án szentté avatta.

* * *

Azt mondják, az életszentségtől sugárzó arca mindenkit csodálatba ejtett. Egy római festő az ő arcáról mintázta meg Jézust az *Utolsó vacsora* című festményén. Száz évvel később, szentté avatása előtt – amikor már senki nem emlékezett arra, hogyan nézett ki – azon tanakodtak, hogyan készítsenek róla képet, s eszükbe jutott az a bizonyos kép. Így készült el arcképe a szentté avatásra: ezúttal azonban Krisztus „adta kölcsön" Benedeknek a saját arcát.

„Látni szeretnénk Jézust" (Jn 12,21), kérték a görögök Fülöp apostolt. „Hasonlóan korunk emberei is azt kérik – nem mindig tudatosan – a mai keresztényektől, hogy ne csak beszéljenek Krisztusról, hanem bizonyos értelemben engedjék őt látni is. Vajon nem azt a hivatást kapta-e az Egyház, hogy Krisztus világosságát ragyogtassa fel a történelem minden korszakában, s hogy az új évezred nemzedékei elé is az Ő arcát rajzolja elő?" (II. János Pál pápa, Novo millennio ineunte kezdetű apostoli levele, 16.)

Labre Szent Benedek József nem volt hétköznapi szent, mert azt az alapvető keresztényi kötelességet, hogy „kölcsönadja" Jézusnak az arcát, olyan körülmények között valósította meg, amelyek között mások a saját emberi vonásaikat is elvesztik.

Vatikáni Rádió/Magyar Kurír

* * *

XVI. Benedek pápa 1927-ben április 16-án, Labre Szent Benedek József emléknapján született. 2023. január 31-én, halála után egy hónappal titkára, Georg Gänswein érsek ezeket mondta az elhunyt pápa emlékére tartott szentmisén: az emeritus pápa ezzel a szenttel a József néven osztozott a keresztségben, s a nevét később Benedek pápaként is felvette. Bár eddig a pápa nevét csak Nursiai Szent Benedekhez, Európa védőszentjéhez kapcsolták, ez a kijelentés újabb tudással gazdagít bennünket arról, miért éppen ezt a nevet választhatta pápaként Joseph Ratzinger bíboros.

Az élet igéje, 2023. április

„Az odafent való dolgokkal törődjetek, ne a földiekkel!" (Kol 3,2)

Az első keresztény közösségek épphogy megszülettek, máris vita támadt köztük, mert voltak, akik félreértették az evangélium üzenetét. Pál börtönben volt, ott értesült a kolosszei problémákról, ezért aztán írt ennek a gyülekezetnek.

Jobban megérthetjük az e havi életigét, ha a teljes szöveget elolvassuk, ahonnan ez a részlet származik: „Ezért tehát, ha feltámadtatok Krisztussal, keressétek az odafent valókat, ahol Krisztus van, Isten jobbján ülve. Az odafent való dolgokkal törődjetek, ne a földiekkel. Hiszen meghaltatok, és életetek Krisztussal el van rejtve Istenben."[1]

Pál segít felülemelkedni ezeken a vitákon: azt kéri, hogy gondolatainkkal és egész lényünkkel Krisztusra irányuljunk, aki feltámadt. A keresztségben pedig mi is meghaltunk és feltámadtunk Krisztusban, tehát ha „töredékesen is", de már ezt az új életet élhetjük.

„Az odafent való dolgokkal törődjetek, ne a földiekkel!"

Ezt természetesen nem érhetjük el egyszer s mindenkorra, de törekedjünk megvalósítani nagy odaadással egész életünkben! Ami odafönt van, arra irányuljon az életünk. Krisztus ugyanis a mennyei életet, az ő Húsvétját hozta el a földre, ez az új teremtés, az új emberiség kezdete. És ez a logikus következménye annak, ha az evangéliumi élet mellett döntünk, mert ez a döntés teljes mértékben átalakítja a mentalitásunkat, és felborítja a világ által kínált célokat és értékrendet. Megszabadít a korlátainktól és gyökeres változást hoz az életünkbe. Pál alapjában véve nem veti meg a „földi dolgokat", mert Isten Fiának megtestesülése által az ég és a föld összeért, és ez mindent megújított.[2]

„Az odafent való dolgokkal törődjetek, ne a földiekkel!"

„És mi az, »ami odafönt van«? – kérdezi Chiara Lubich. Azok az értékek, amelyeket Jézus a földre hozott, és amelyek követőit ezek különböztetik meg másoktól: a szeretet, az egyetértés, a béke, a megbocsátás, a tisztesség, a tisztaság, a becsületesség, az igazság stb. Ezek azok az erények, gazdagságok, melyeket az evangélium felkínál. A keresztény, aki feltámadt Krisztussal, ezek által és ezekkel marad hűséges hivatásához. [...] Hogyan élhetünk szívünkkel az égben horgonyt vetve, miközben a világban vagyunk? Úgy, hogy hagyjuk, hogy Jézus gondolatai és érzései vezessenek bennünket, akinek belső figyelme mindig az Atya felé irányult, és akinek az élete minden pillanatban az Ég törvényét, a szeretet törvényét tükrözte vissza."[3]

„Az odafent való dolgokkal törődjetek, ne a földiekkel!"

A keresztények úgy vannak jelen a világban, hogy bátran nyitottak az új életre, amit a Húsvét hozott. Új emberek, akik nem a világból valók, de a világban élnek, annak minden gondjával együtt. Az első keresztényekről azt mondták, hogy „a földön időznek, de a menny polgárai; [...] ami a testben a lélek, azok a keresztények a világban"[4].

Egy munkás bátor és teljesen evangélium szerint való döntést hozott, amikor elhatározta, hogy segíteni fogja az egyik éppen elbocsájtott kollégáját. Tanúságtétele aztán a testvériség megnyilvánulásainak egész sorozatát indította el.

„A gyárban egyik nap felmondóleveleket osztottak szét. Az egyik Giorgiónak volt címezve. Ismertem, hogy milyen nehéz körülmények között élnek, és kértem, hogy jöjjön be velem az irodába. »Én jobban állok, mint ő – mondtam –, mert a feleségemnek is van munkája. Inkább engem küldjetek el!« A főnökünk megígérte, hogy felülvizsgálja az esetet. Kilépve Giorgio meghatottan átölelt. A hír szájról szájra terjedt, és másik két, hozzám hasonló helyzetben lévő munkás is fölajánlotta, hogy inkább őket bocsássák el két másik kolléga helyett. A vezetés pedig arra kényszerült, hogy más módszerek szerint döntsön az elbocsájtásokról. A plébános is tudomást szerzett erről, és név nélkül elmesélte a vasárnapi prédikációban. Másnap szólt, hogy két diáklány minden spórolt pénzét elhozta a nehéz helyzetbe került munkásoknak, mondván, hogy ők is utánozni szeretnék annak a bizonyos munkásnak a magatartását." (B. S. – Brazília) [5]

Patrizia Mazzola és az életige csoport gondozásában

1 Kol 3,1-3

2 vö. 2Kor 5,17: „Mindenki, aki Krisztusban van, új teremtmény. A régi megszűnt, valami új valósult meg."

3 C. Lubich, Az élet igéje, 2001. április, Új Város, 2001/4

4 Levél Diognétoszhoz V-VI. in Vanyó László (szerk.), Apostoli atyák, Szent István Társulat, Budapest, 1980, 197. o

5 Történet a www.focolare.org honlapról

A sziklára épült ház

Fokolárés papok lelkigyakorlata Castel Gandolfóban

Egyházmegyénk két papja, Zsarkovszkij Péter általános helynök és Pogány István munkácsi plébános, valamint Anton Konečný atya, aki hét évig szolgált Őrdarmán, 2023. január 10-13. között lelkigyakorlaton vettek részt vettek a Rómától kb. 30 kilométerre fekvő Castel Gandolfóban. A lelkigyakorlatot a Fokoláre Mozgalom szervezte egyházmegyés papok számára.

Az éves ritmusban megrendezett nemzetközi találkozón – a járvány miatti két év kihagyás után – közel négyszáz pap vett részt, akikhez még 300-an csatlakoztak az interneten keresztül. Az atyák túlnyomórészt Európából érkeztek, de voltak résztvevők Indiából, Kanadából, az Egyesült Államokból és Ausztráliából is.

A lelkigyakorlat evangéliumi címe: „A sziklára épült ház", és témája: „Az imádságra épülve" – alkalmat jelentett minden jelenlévő atya számára, hogy számos papi teendője közepette „megálljon", és Isten jelenlétének fényénél tekintsen végig személyes és közösségi életén. A napi elmélkedések, szentmisék, csoportbeszélgetések és megosztások adtak keretet és lehetőséget minderre.

A gazdag napi programban különböző témájú előadások és csoportmunka is helyet kaptak. A témák között szerepelt többek között a szinódus: a papok megosztották tapasztalataikat arról, hogyan zajlik a szinodális út a helyi egyházakban, mi történik az egyes országokban.

A találkozón részt vett a Koreából származó Lazarus You Heung-sik bíboros, a Papi Kongregáció prefektusa, aki a konferencián a papság szolgálatáról beszélt. A bíboros kiemelte a leendő papok képzését, amelyben nagy szerepe van a testvéri elfogadásnak, valamint a papság és a szeminaristák közötti testvériséget. A bíboros azt kívánta, hogy Jézus legyen jelen a papok és a szeminaristák között.

A sokszínű és számos kultúrát képviselő papok az együtt töltött három nap alatt megélhették a „sokan, mégis egy test" valóságát az Eucharisztiában, valamint a kölcsönös ajándékozáson és befogadáson alapuló párbeszédben.

Erre adott lehetőséget az a kerekasztal-beszélgetés is, melynek keretében Péter atya, István atya és egy szlovák pap, aki évtizedek óta Oroszországban, jelenleg Kalinyingrádban szolgál, megosztották a háború kapcsán megélt tapasztalataikat.

Péter atya köszönetét fejezte ki az imatámogatásért, az Ukrajnának nyújtott minden segítségért, és továbbra is azt

kérte, hogy ne hagyják abba a jócselekedeteket, és a jövőben is támogassák a háborútól és annak következményeitől szenvedőket. Számos konkrét példán keresztül felvázolta a nép szenvedését, de azt a hitet is, amely csodákra képes. Példaként hozta fel azt az eseményt, amikor Odesszában a különböző vallású hívők kimentek a tengerpartra, és felemelt kézzel imádkoztak, az Odessza felé haladó orosz flotta pedig egy váratlanul erős vihar miatt visszavonulásra kényszerült.

A tanúságtétel után sokan odajöttek papjainkhoz, hogy kifejezzék tiszteletüket az egész ukrán nép iránt.

Az Egyház család – ennek kézzelfogható valóságát megélni Isten ajándéka. István atya a családhoz tartozás élményét húzta alá, valamint azt a gondolatot – ami őt a legjobban megérintette –, hogy az Egyházat, annak minden kifejeződésével, művével együtt Isten építi, nekünk a magunk részét kell megtennünk benne.

Molnár Katalin

A keresztények egységéért és a békéért

Ökumenikus imaalkalmak Kárpátalja-szerte

Januárban mnden évben a keresztények egységéért imádkozunk az ökumenikus imahéten. Ebben az évben az imaórák résztvevői együtt imádkoztak Ukrajna és az egész világ békéjéért is.

„Minden évben várom ezt a hetet, amikor a munkácsi templomokban ökumenikus imákat tartanak a keresztények egységéért. Barátaimnak, ismerőseimnek és kollégáimnak mesélek ezekről az alkalmakról és elhívom őket is. Ezek az imák az öröm és a szeretet érzésével töltenek el. Megtapasztaljuk Isten nagyságát, jelenlétét, azt, ahogyan vezet és összeköt bennünket. Nagy szükségünk van az egységre. Amikor látom a különböző felekezetekhez tartozó papok egymás iránti tiszteletét, amikor lelkesen hallgatom prédikációikat, amikor együtt imádkozom és könyörgök a más felekezetű hívekkel, újra és újra meggyőződöm arról, hogy Isten Egy és Hatalmas. Nagyon érdekes részt venni egy-egy istentiszteleten, megcsodálni más keresztény felekezetek szépségét, érezni, hogy szívesen látnak és befogadnak. Mindannyian különbözőek vagyunk, de ugyanazokat az értékeket valljuk, ugyanazok a kéréseink, ugyanahhoz az Istenhez imádkozunk, ugyanazt az Istent dicsőítjük."

Viktoria Golis,
a munkácsi Szent Márton egyházközség tagja

„...hogy a lelkünk mindig, bármilyen helyzetben készen álljon"

A betegek szentségének kiszolgáltatása

„Nagyon fontosnak tartom a betegek kenetét, számomra megnyugtató. A mai világban, főleg 60 év felett, igyekeznünk kell, hogy a lelkünk mindig, bármilyen helyzetben készen álljon. Ezért nagyon örülök, hogy részesülhettem a betegek szentségében" – osztotta meg gondolatait a szentség felvétele kapcsán az egyik munkácsi hívő.

Február 11-én, a Lourdes-i Szűzanya ünnepén, a betegek világnapján egyházmegyénk több egyházközségében sor

került a betegek szentségének kiszolgáltatására, köztük a munkácsi székesegyházban is.

A betegek kenetét ez alkalommal szentmise keretében szolgáltatták ki, és akik részesültek benne, megfelelően felkészültek rá.

„E szent kenet által és nagy irgalmassága szerint segítsen meg téged az Úr a Szentlélek kegyelmével; szabadítson meg bűneidtől, üdvözítsen téged és erősítsen meg jóságosan!" Ezekkel a szavakkal történik a szentség kiszolgáltatása, miközben a pap megkeni szent olajjal a beteg homlokát és kezét.

Isten életünk minden helyzetében velünk van és felajánlja segítségét, kegyelmét. Ott is, ahol különösen fenyegetettnek érezzük magunkat: a betegség okozta gyöngeségben.

Jézus azért jött, hogy „életük legyen, és bőségben legyen" (Jn 10,10). Ő megmutatja nekünk, hogy Isten velünk együtt szenved, nem hagy el bennünket. Ezt tapasztalták meg és ebben erősödtek meg mindazok, akik részesületek a szentségben.

A szentmise végén a jelenlévők elimádkozták Szent Kamillnak, a betegek védőszentjének litániáját is.

Molnár Katalin

Ukrajnába látogatott a Ferences Világi Rend miniszter generálisa

Kauser Tibor, a Ferences Világi Rend miniszter generálisa február 12-én Munkácson és Várkulcsán járt. A kárpátaljai találkozás volt ukrajnai látogatásának záró állomása. Azt megelőzően, február 11-12-én Tibor testvér Lembergben találkozott a Ferences Világi Rend Országos Tanácsának tagjaival.

A miniszter generális (vagyis a világ összes világi rendi ferencesének legfőbb elöljárója) azért jött el Ukrajnába, hogy találkozzon testvéreivel, akik csaknem egy éve háborúban és a háborúval együtt élnek.

Diana Tangellel, az Elnökség tagjával együtt először Lembergbe látogattak. A Szent Antal templomban, ahol a konventuális testvérek szolgálnak, találkoztak a Ferences Világi Rend országos tanácsával, a regionális tanácsok egyikével, két helyi közösséggel és a ferences fiatalok testvéri közösségével. Meglátogatták a kapucinus szerzetesek kolostorát is.

„A látogatás nagyon megható volt. Ki akartam fejezni a szolidaritásunkat, hogy nem felejtettük el őket" – mondta a generális. „Csaknem egy éve tart a háború, de nem szokhatunk hozzá egy ilyen helyzethez. Történeteket tudtam meghallgatni, érzelmeket éltem át, a nővérek és a testvérek szemébe tudtam nézni, és át tudtam ölelni őket. Egyszerre nevettünk és sírtunk."

„Az egyik legmeghatóbb rész az éjszakai látogatás volt egy temetőben, ahol imádkoztunk az ukrajnai háborúban elesettekért. „Nemcsak a látogatás és az imádság volt megható, hanem a mély lelkület is, amellyel a rózsafüzért imádkozták."

Mindenkit sújt a háború, minden családban van legalább egy férfi, aki a fronton van, vagy ott harcol. Ezektől a területektől messzire is érezhető a háború. Ha egy ország háborúban áll, mindenki háborúban áll, az összes terület érintett. A katonák Nyugat-Ukrajnában is az utcán vannak, ellenőrzik az utakat, a templomok ablakait lefedték, mindenhol katonai ellenőrzőpontok vannak. Óvóhelyeket nyitnak, amelyeket gyorsan el lehet érni légitámadás esetén. Bár úgy tűnik, az emberek normális életet élnek – dolgozni mennek, vásárolnak, templomba, étterembe járnak –, a stressz és a rémület a levegőben van.

„Nagyon hálás vagyok az ukrajnai Ferences Világi Rend Országos Tanácsnak, és mindazoknak, akik eljöttek, hogy találkozzanak velem, hogy legyen lehetőségem meghallgatni őket, amikor az életükről beszélnek, hogy osztozni tudjak velük a nehézségeik közepette. Különösen hálás vagyok Dinának, aki előkészítette ezt a látogatást, és az őrangyalom volt az egész út során" – osztotta meg tapasztalatait a miniszter generális.

Azok a ferencesek, akik találkoztak vele, mindannyiuk nevében hálát adtak testvéri támogatásáért, és megosztották vele a háborúban szerzett tapasztalataikat. A miniszter generális pedig biztosította őket saját és az egész ferences világi közösség imájáról és támogatásáról.

„Hálát adunk Istennek a testvériség ajándékáért. Reméljük, hogy újra találkozhatunk egész nemzeti közösségünkkel, a békés, a megszállók alól már felszabadult ukrán földön!" – mondta az egyik résztvevő.

Ne felejtsünk el imádkozni a békéért Ukrajnában, és mindenhol, ahol erőszak van. Ne szokjunk hozzá a háborúhoz!

Forrás: www.fvr.hu
Képek: Magyar Kurír, KISZÓ

Az Édesanyák Imája munkácsi közösségének keresztútja

A munkácsi Szent Márton plébánia Édesanyák Imája közössége március 5-én keresztutat imádkozott Kisbereznán.

Egyik találkozójukon az édesanyák közösségének vezetője, Marina Pecsora azt javasolta, hogy tartsanak valahol egy keresztutat. Ötletét mindenki örömmel fogadta. Az ötlet egyúttal feladattá is vált számukra: minden résztvevő kiválasztott egy stációt, és saját gondolataiból írt hozzá elmélkedést. Mindenki nagyon igyekezett, így az eredmény egy hihetetlenül őszinte, személyes keresztúti imádság lett, mely minden anya szívét megérintette, és az elmélkedések a lelkük mélyéig hatoltak. Imádkoztak a gyermekekért, megtérésünkért, az ellenség megtéréséért, az országot védő katonákért és Ukrajna békéjéért.

Az édesanyák kezdeményezését, akik minden héten közös imára gyűlnek össze, Fizer Jenő munkácsi káplán is támogatta, aki szintén velük tartott ezen az imádságos utazáson. A kisbereznai görögkatolikus bazilita atyák kolostora melletti dombon a keresztút állomásainak kápolnái találhatók. Itt várta a zarándokokat a kolostor elöljárója, Veniamin Dovhanics atya, aki körbevezette őket a kolostorban és megáldotta a munkácsi vendégeket.

A közösség lelkileg gazdagodva és imádsággal teli, meleg légkörben tért vissza Munkácsra, miközben egyházi énekeket énekeltek, és dicsőítették Jézust és a Szűzanyát. Útközben az Isteni Irgalmasság rózsafüzérét is elimádkozták.

Zarándoklat a pápalátogatásra

Ismert, hogy Ferenc pápa Magyarországra látogat április 28-30-án.

A pápa által bemutatott szentmisére zarándoklatot szervezünk, a Mátraverebély-Szentkúti kegyhely meglátogatásával egybekötve.

Két busz indul 29-én, szombat délelőtt Mátraverebély-Szentkútra. A zarándokok meglátogatják a kegyhelyet és szállást is kapnak, másnap részt vesznek Budapesten a pápai szentmisén, estére pedig hazaérkeznek. Az utazás és szállás ára 15.000 forint.

A buszok a határ magyar oldaláról indulnak, egy Tiszabecsről, egy Beregsuránytól. A határig kisebb csoportokban jutunk el.

A másik lehetőség a fiataloknak szól, akik számára 50 jegyet kapunk a szombat esti találkozásra a Szentatyával. Ők szombat hajnalban indulnak, az utazás és szállás ára szintén 15.000 forint.

Mindkét lehetőségre jelentkezni lehet Viberen vagy telefonon:

Fudella Attila: 097-180-3906

Megyesi László: 066-652-9411

A regisztráció a részvételi díj befizetésével érvényes, a buszokat a jelentkezés sorrendjében töltjük fel.

Kép: Magyar Kurír

Megismételt felajánlás, Szűz Mária oltalmát kérve

Mint a Vatican News írja, Ferenc pápa március 26-án, vasárnap az Úrangyala elimádkozása után utalt arra, hogy szombaton, Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepén megújította a felajánlást Mária Szeplőtelen Szívének, abban a bizonyosságban, hogy csak a szívek megtérése nyithatja meg a békéhez vezető utat. További imádságot kért a meggyötört ukrán népért. A pápa március 22-én, a szerda délelőtti általános kihallgatás végén emlékeztetett rá, hogy egy évvel ezelőtt, március 25-én, felajánlotta Oroszországot és Ukrajnát Szűz Mária Szeplőtelen Szívének. Arra kérte a hívők közösségét, hogy idén újítsák meg a felajánlást, kérve a béke kegyelmét.

A felhívás ismét visszhangra talált szerte a világon, újra tízezrek imája szállt fel az Égbe:

„Istennek Szent Anyja, aki a mi Anyánk is vagy, ünnepélyesen rád bízzuk magunkat és a te Szeplőtelen Szívednek szenteljük az Egyházat és az egész emberiséget, különösen Oroszországot és Ukrajnát. Fogadd el ezt a felajánlást, amelyet bizalommal és szeretettel végzünk. Add, hogy a háború véget érjen és adj békét a világnak. A te szívből jövő igened által a Béke Fejedelme belépett a történelembe, és bízunk abban, hogy a te szíved által újra elérkezik hozzánk a béke. Neked szenteljük az egész emberi család jövőjét, a népek bajait és vágyakozásait, a világ félelmeit és reményeit."

Az Ukrán Püspöki Konferencia márciusban megválasztott új elnöke, Vitalij Szkomarovszkij püspök március 22-én nyilvánosságra hozott felhívásában arra kért minden plébániát és közösséget, hogy egyesüljenek közös imában, és Isten Anyja közbenjárására kérjenek békét és megtérést a bűnösök számára.

Március 25-én a berdicsivi nemzeti kegyhelyen, a Kármelhegyi Szűzanya szentélyében Szkomarovszkij püspök – püspöktársaival egységben – újra felajánlotta az országot Szűz Mária Szeplőtelen Szívének.

Egyházmegyénkben is csatlakoztunk a Szentatya és a püspökkar kéréséhez: a március 25-ei szentmisék keretében ünnepélyesen megtörtént a felajánlás. A székesegyházban Béres István diakónusszentelési szentmiséjének végén Lucsok Miklós püspök imádkozta el a felajánló imát, mellyel lélekben egyesültek az ünnepi alkalomra összegyűlt hívek.

Molnár Katalin

Fényképek: rkc.ua; vaticannews.hu; veritas.net

Új elnök az Ukrajnai Római Katolikus Püspöki Konferencia élén

Március 16-17-én tartotta 58. ülését a Lemberg melletti Brjuhovicsi szemináriumában az Ukrajnai Római Katolikus Püspöki Konferencia. A találkozó során megválasztották a konferencia új elnökét Vitalij Szkomarovszkij lucki megyéspüspök személyében. Az elnökhelyettes Vitalij Krivickij kijev-zsitomiri megyéspüspök, a konferencia titkára pedig Edward Kawa lembergi segédpüspök lett.

Imanap a békéért Berdicsivben

Február 24-én, a háború kitörésének első évfordulóján a püspökök, a papság és a hívek Berdicsivben, a nemzeti Mária-kegyhelyen gyűltek össze, hogy a békéért imádkozzanak.

A résztvevők a kihelyezett Oltáriszentség előtt imádkozták el a teljes rózsafüzért. Az örvendetes rózsafüzérhez Pavlo Goncsaruk harkiv-zaporizzsjai, a világosság titkaihoz Stanisław Szyrokoradiuk odessza-szimferopoli megyéspüspök, a fájdalmas titkokhoz Lucsok Miklós munkácsi apostoli kormányzó, a dicsőséges rózsafüzérhez pedig Vitalij Krivickij kijevi megyéspüspök fűzött elmélkedéseket. Miklós püspök a titkokról szóló elmélkedésekben arról beszélt, hogy Jézus szenvedése összefonódott azzal a fájdalommal, szenvedéssel, erőszakkal és visszaéléssel, amelyet a háború hozott a földre, azoknak a szenvedésével, akiket a háború megnyomorított, s egyben imává vált sebeik gyógyulásáért, a megtérés kegyelméért. Krivickij püspök pedig a dicsőséges rózsafüzér kapcsán azt a vigasztaló igazságot idézte emlékezetünkbe, hogy ha Jézus Krisztus életének dicsőséges titkait szemléljük, azok erőt adnak a háború túléléséhez, amihez különösen is szükségünk van a Szentlélek segítségre és meghívására.

A rózsafüzér egyes részei között imádságos csendet tartottak.

A loretói litánia után Vitalij Szkomarovszkij püspök felolvasta azt az imát, mellyel felajánlották Ukrajnát Szűz Mária Szeplőtelen Szívének.

Az ezt követő szentmise elején Mieczysław Mokrzycki lembergi érsek köszöntötte az egybegyűlteket. „Ebben a számunkra nehéz időszakban jobban megértjük, milyen ereje van az imának. Ezért jöttünk el lelki fővárosunkba a berdicsivi Szűzanyához, hogy imával és böjttel induljunk el azon az úton, mely visszahozza a békét Ukrajnába és a szívünkbe" – mondta az érsek. Arra kérte Visvaldas Kulbokas érseket,

Ukrajna apostoli nunciusát, a szentmise főcelebránsát, hogy „tolmácsolja Ferenc pápának a hála szavait a velünk és az egész ukrán néppel való egységéért."

Kulbokas érsek szentbeszédében az Oltalmad alá futunk... kezdetű ima jelentőségéről elmélkedett. „Imádságunk nagyban meghatározza, hogy Ukrajna egységes lesz-e, hittel teli lesz-e, hogy Ukrajna képes lesz-e megvédeni gyermekeit" – hangsúlyozta a nuncius. „A Boldogságos Szűz Mária közbenjárását kérjük, hogy imánk az Istenanya imájává is váljon. Még a háború sem szakíthatja meg a Szűzanyával és a teremtő, életadó Istennel való kapcsolatunkat."

A szentmise után folytatódott a szentségimádás. 15 órakor az isteni irgalmasság rózsafüzérével, majd szentségi áldással és Ukrajna egyházi himnuszának eléneklésével zárult a jelenlévő püspökök, papok, hívők, valamint az online felületeken bekapcsolódók imanapja.

Forrás: rkc.org.ua

„Minden élet szent és sérthetetlen"

Ferenc pápa megáldotta a „Meg nem születettek hangjának" harangját

„Hangja hirdesse azt az üzenetet, hogy minden élet szent, és minden élet sérthetetlen" – mondta a Szentatya.

Március 22-én, a szerdai általános kihallgatás előtt a Szentatya megáldotta az Igen az Életre lengyel Életvédő Alapítvány által Zambiának adományozott harangot, melynek szava a „Meg nem születettek hangját" hirdeti.

Az embermagasságú, több tonna súlyú, immár „pápai bronzharangot" a lusakai Gyermek Jézusról nevezett székesegyházba viszik, és onnan az afrikai ország sok más városába is eljuttatják, hogy Zambia-szerte hallassa a hangját.

Alick Banda érsek, Lusaka főpásztora és Bogdan Romaniuk, az Alapítvány alelnöke vettek részt a harang megáldásán, melyre a vatikáni VI. Pál terem hátsó bejáratánál került sor.

A „Meg nem születettek hangjának" korábban készült és megáldott harangjai már Lengyelországban, Ukrajnában és Ecuadorban is szolgálnak, de más országok is érdeklődnek a kezdeményezés iránt.

Ferenc pápa az általános kihallgatás során így köszöntötte a lengyel zarándokokat: „E hét szombatján ünnepeljük Gyümölcsoltó Boldogasszony napját, mely hazátokban az „Élet szentségének" napja, mintegy annak jeleként, hogy meg kell védeni az emberi életet a fogantatástól kezdve a természetes halálig. Ma reggel megáldottam az Igen az Életre Alapítvány Zambiába szánt,

„Meg nem születettek hangja" elnevezésű harangját. Hangja hirdesse azt az üzenetet, hogy minden élet szent, és minden élet sérthetetlen. Szívem mélyéből megáldalak benneteket.

P. Vértesaljai László SJ – Vatikáni Rádió

„A te föltámadásodon, Krisztus, ég és föld ujjong...”

Az elmúlt év utolsó napján elhunyt Benedek pápa az idei húsvétot már az Örök Húsvét fényében ünnepli; születésnapja idén éppen az Isteni Irgalmasság vasárnapjára esik. Ezt a húsvéti üzenetet 2011-ben írta; azóta példamutató halálával bizonyította, hogy a feltámadásról mondott szavai valóban mély hitéből fakadtak. Olyan ez az írás, mintha egy számomra kedves személy hagyatékában találtam volna egy levelet, mely az ő hitét, minden nehézség ellenére megőrzött derűjét és iránt unk való szeretetét sugározza. És mivel ő mindannyiunk „hozzátartozója”, megosztom ezt az írást az Új Hajtás olvasóival. Egészen olyan, mintha napjainkban íródott volna.

Kedves Testvérek Rómában és a földkerekségen!

Húsvét hajnala elénk idézi a régi-új örömhírt: Krisztus feltámadt! Ennek az eseménynek a visszhangja, mely a húsz évszázaddal korábbi Jeruzsálemből ered, folyamatosan hallható az Egyházban, élővé teszi a Jézus Anyjában, Mária szívében dobogó hitet, Magdolna és a többi asszony hitét, akik először látták meg az üres sírt, Péter hitét és a többi apostolét.

Máig hatóan – technológián túli kommunikációnk korában – a keresztények hite erre az örömhírre alapul, azoknak a testvéreknek a tanúságtételére, akik először látták az elhengerített követ és az üres sírt, azután a misztikus hírnököket, akik azt bizonyították, hogy Jézus, a keresztre feszített föltámadt. Azaz ő maga, a Mester és Úr élő és érinthető, megjelent Mária Magdolnának, a két emmauszi tanítványnak, s végül a tizenegynek, akik az utolsó vacsora termében gyűltek össze (vö. Mk 16, 9-14).

Krisztus föltámadása nem spekuláció, s nem misztikus tapasztalat gyümölcse: egy olyan esemény, amely kétségtelenül túllép a történelmen, de ugyanakkor egy olyan esemény, amely a történelem egy meghatározott pillanatában valósult meg, és kitörölhetetlen lenyomatot hagyott benne. A fény, amely elvakította az őröket, akiket azért állítottak oda, hogy Jézus sírjánál virrasszanak, túlszárnyalta az időt és a teret. Ez egy másfajta, isteni fény, amely széttörte a halál árnyékát és meghozta a világba Isten ragyogását, az Igazság és a Jó ragyogását.

Amint a nap sugarai tavasszal kirügyeztetik a fák ágait és kibontják a rügyeket, úgy az a kisugárzás, amely Krisztus feltámadásából árad, erőt és értelmet ad minden emberi reménynek, minden várakozásnak, kívánságnak és tervnek. Ezért örvendez ujjongva az egész kozmosz, az emberiség tavaszával egyesülve, amely a néma teremtett világ dicsőítő himnuszának közvetítőjévé válik. A húsvéti alleluja, amely visszhangzik a világban zarándokló Egyházban, kifejezi a mindenség csöndes ujjongását, s mindenekelőtt minden Istenre őszintén nyitott emberi lélek sóhajtását, sőt azokét is, akik elismerik végtelen jóságát, szépségét és igazságát.

„A te föltámadásodon, Krisztus, ég és föld ujjong...” Erre a dicsőítésre szóló meghívásra, amely ma az Egyház szívéből száll fel, „az egek” teljes erőből válaszolnak: az angyalok serege, a szentek és a boldogok a mi ujjongásunkban egyesülnek. A mennyben mindenütt béke van és öröm. De sajnos nincs így a földön! Itt, a mi világunkban a húsvéti alleluja még szemben áll a siralmakkal és kiáltásokkal, amelyek annyi fájdalmas helyzetből adódnak: nyomorúság, éhség, betegség, háború, erőszak. És pontosan ezért halt meg és támadt fel Krisztus! A mi mai bűneinkért halt meg, és a mi mai történelmünk megváltásáért támadt fel. Ezért üzenetem, mint egy prófétai előjelzés, el akar érni mindenkit, mindenekelőtt a népeket és közösségeket, akik a megpróbáltatás óráját szenvedik, hogy a feltámadt Krisztus nyissa meg számukra a szabadság, az igazságosság és a békesség útját.

Hadd örvendezzen újra az a föld, hol elsőként áradt szét a Feltámadott világossága. Érje el Krisztus ragyogása a Közel-Kelet népeit, hogy a békesség és az emberi méltóság fénye legyőzhesse a sötétséget és a megosztottságot, a gyűlöletet és az erőszakot. *(Itt a pápa az akkor aktuális politikai konfliktusokat sorolja fel, melyeknek békés rendezését kéri, és együttérzését fejezi ki a természeti csapásoktól sújtott országok lakóival – a szerk).*

Örüljenek az egek és a föld mindazoknak a tanúságtételén, akiket támadás, vagy akár üldöztetés ér a Jézus Krisztusba vetett hitük miatt. Feltámadásának győzelmi üzenete mélyítse el bátorságukat és bizalmukat!

Kedves Testvérek! A föltámadt Krisztus előttünk jár az új ég és az új föld felé (vö. Jel 21,1), ahol végül majd mi is mint egy család, ugyanannak az Atyának gyermekeiként fogunk élni. Ő velünk van az idők végezetéig. Kövessük őt ebben a sebzett világban, alleluját énekelve! Szívünkben öröm és fájdalom, tekintetünkben mosoly és könnyek. Így van ez a mi földi valóságunkban. Krisztus azonban feltámadt, él és velünk halad. Ezért énekeljünk és járjuk hűséggel és kötelességteljesítéssel e világ útjait, tekintetünket az égre szegezve!

Áldott Húsvétot mindenkinek!

Forrás: Varican News

Kovács András

Láttam az Urat. Él!

Amikor Jézus testét nagypénteken levették a keresztről, egy sziklába vájt barlangsírba temették.

A főtanács őrséget rendelt a sírhoz, attól tartva, hogy az apostolok ellopják az Úr testét, s így azt a látszatot keltik, mintha valóra vált volna a Jézus feltámadásáról szóló jövendölés. A szombati őrségváltás után négy katonát állítottak a sír mellé. A katonák Jézusról kezdtek beszélgetni.

– Vajon ki lehetett ez az ember, hogy ennyire félnek tőle? Meghalt, és mégis őriztetik? – tette fel a kérdést az első katona.

– Egy közönséges lázadó és csaló volt. Nagyon is megérdemli a sorsát – válaszolta a második őr.

– Én úgy hallottam, vándortanító volt, és állítólag nagyon szépen tudott beszélni, de aztán megbolondult szegény, és ez lett a veszte. Isten Fiának tartotta magát. Furcsa ember volt, az igaz, kár érte. De hát ilyen az élet: sorsát egyikünk sem kerülheti el – emlékezett rá a harmadik.

A negyedik katona csak szótlanul állt és nézett maga elé. Látszott, hogy gondolatai másutt járnak. Társai faggatni kezdték.

– Nohát, te mit szólsz? Neked mi a véleményed róla? Olyan fájdalmas arcot vágsz, mintha atyád sírját őriznéd.

– Tudjátok – kezdte halkan –, én is így vélekedtem róla, ahogy ti, egészen tegnap délutánig. Nem hittem, amit tanítványai mondtak róla. Közönséges csalónak tartottam, aki kihasználja népünk évezredes várakozását, és hamisan Messiásnak mondja magát. De tudjátok, tegnap én is ott voltam a Golgotán, közel a keresztjéhez. Láttam, ahogy szenvedett. Láttam, hogyan vigasztalt másokat, miközben haldoklott. Mielőtt meghalt, Istent Atyjának szólította. Amikor kilehelte a lelkét, sötétség borított be mindent. Akkor félelem járta át a szívem: mi van, ha mégis neki volt igaza, s mi ráfogtuk, hogy csaló? Mi van, ha tényleg Isten Fia volt, és mi megöltük? Belegondolni is szörnyű: Isten Messiásként a Fiát küldte, és mi megfeszítettük!

– Ne bánkódj, pajtás! Felesleges az aggodalmad! Ha valóban az lett volna, akinek mondta magát, gondolod, hogy

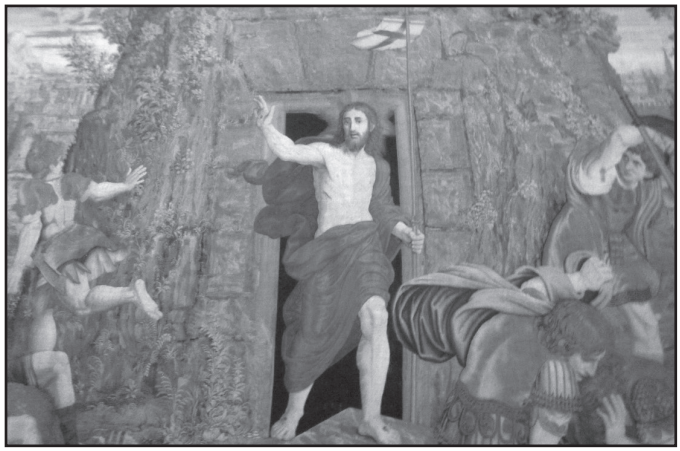

Isten szótlanul végignézi, hogyan ölik meg a Fiát az emberek? – vigasztalta egyik társa.

– Talán igazad van, de én mégsem tudom elfelejteni az arcát. Azt a véres, töviskoronás arcot. Olyan különösen tiszta fény volt a szemében. Igen, a tekintete szomorú volt és könnyes, de nem olyan, mintha testi fájdalom gyötörné. Aggódott, de nem magáért. Azóta is egyre csak őt látom, az ő arcát.

A katonák nem nagyon beszéltek többet. Lassan beköszöntött az éjszaka, s ők csendben álltak mind a négyen. Különös gondolatok jártak a fejükben. Fázósan húzták össze magukat, s várták a hajnalt, hogy végre elfelejthessék ezt az egész különös dolgot.

Hajnal felé langyos, lágy szél támadt, és az égből váratlanul mennyei fényesség áradt a sziklákra. A sír záróköve magától elhengeredett. A katonák döbbenten álltak. A vakító fénytől semmit sem láttak. Amikor magukhoz tértek az ámulatból, fegyvereiket eldobva menekülni kezdtek. Csak a negyedik katona nem tudott mozdulni; úgy állt ott, mintha odaszögezték volna.

Jézus dicsőséges fénybe öltözve, angyalok kíséretében megjelent a sír bejáratánál. A katona térdre rogyott. Száját nem bírta kinyitni, pedig szeretett volna szólni. Szerette volna elmondani mindazt, amin gondolkodott... Szeretett volna bocsánatot kérni. Jézus ekkor mosolyogva megérintette:

– Ne félj, én érted is meghaltam! A te bűneidért is szenvedtem!

Jézus fényessége kiáradt a sírból, és mindent betöltött. A katona csak ámult. A sziklák között gyönyörű virágok nyíltak, a madarak pedig csodálatos dalba kezdtek. S hogy ami történt, nem álom volt, arról az elhengerített kő és az üres sír tanúskodott.

A hitetlenség sötét fátyla lehullott a katona szeméről. Érezte, hogy abból a nagy fényességből egy kis lángocska pislákolni kezd a szívében. Örömét belekiáltotta a ragyogó, gyönyörű hajnalba:

– Láttam az Urat! Megbocsátott nekem is, aki az ellensége voltam. Feltámadt! Él! Alleluja!

De Ő a kínhalálba ment,
S szelíd volt végtelen.
Ily fénnyel teli két szemet
Nem láttam sohasem.

Keresztjét már én is viszem,
Érette vállalom,
Mire rá nem venne
Sem ostor, sem hatalom!

(C. Cullen: Cirenei Simon)

Hétköznapi feltámadásaink

Hisszük azt, hogy halálunk nem végleges állapot, fel fogunk támadni. Hétköznapi életünk is tele van kis meghalásokkal – melyeket kis feltámadások követhetnek. „Mindaz, aki úgy él, hogy hisz bennem, nem hal meg mindörökké" – mondja Jézus Mártának. Igaz ez „halálra ítélt" kapcsolatainkra, reménytelennek látszó helyzetekre is. Aki úgy él, hogy hisz Jézusban, annak „feltámadhatnak" kapcsolatai, reménytelenségének sötétjébe belevilágíthat a hiten alapuló remény sugara.

(Ez a cikk évekkel ezelőtt íródott, azért nem esik benne szó a mostani konkrét helyzetről, de nagyon jól vonatkoztatható arra is.)

Kis meghalásaink

Hányszor érezzük úgy egy-egy dologgal kapcsolatban, hogy nincs tovább! Meghal bennünk valami, amikor egy kapcsolat minden jel szerint végleg elromlott, amikor bebizonyosodik valakiről, hogy már soha nem lehet gyereke, amikor végleg lemond arról, hogy férjhez tudna menni, amikor fiatalságát, egészségét, szellemi képességeit valaki végleg eltűnni látja. Ilyenkor lelkünk egy területe szinte halottá válik: megbénul, teljesen erőtlenné válik, csak sötétség látszik.

Egy komoly bűnnek is lehet ilyen hatása. De az is lehet, hogy mások ejtettek rajtunk olyan súlyos sebet, ami valamit visszafordíthatatlanul, véglegesen megölt bennünk, ami lezárta az utat, amin menni akartunk. Hozzáraktuk még saját neheztelésünk, jogos haragunk köveit, és így az utunkon emelt barikád végkép áthatolhatatlanná vált. A zsoltárossal együtt mondhatjuk: „Már csak a sötétség ismer engem".

Válaszút

Ilyenkor két út áll az ember előtt: az egyik „az örök halálé", amikor magunkba fordulunk, és keserűségünk levében főve már meg sem látjuk a felénk kinyújtott kezet, nincs számunkra „harmadnap". Marad a Nagypéntek mindörökké. Vagy pedig mindennek ellenére tovább tápláljuk lelkünkben a Húsvét reménységét abban a hitben, hogy Istennek van hatalma „feltámasztani" minket lehetetlen helyzeteinkből, bűneinkből, kapott sebeinkből.

Hogy melyik utat választjuk, talán attól is függ: ki, mi a mi reményünk forrása? A saját erőnk? A házastársunk, a gyermekeink, egy megbízható kapcsolat, az összegyűjtött pénzünk? Szinte biztos a csalódás. A házastársunkról egy idő után kiderül, hogy soha nem lesz olyan, mint amilyennek elképzeltük.

A gyerekeink kirepülnek, és a saját családjuknak élnek. Itt, Kárpátalján pedig már sokan átélték, hogyan mehet füstbe egy pillanat alatt az egy életen át gyűjtögetett pénztartalék, amivel nehéz napjaikra próbálták volna bebiztosítani magukat. A barátok, emberek, akikben bízunk, megváltozhatnak. Akárhogy is, ha ezekre a tényezőkre építünk, hirtelen kicsúszhat a lábunk alól a talaj.

A másik út, amikor reményünk forrása egyedül az Isten. Róla biztosan tudjuk, hogy nem változik és hogy nem csap be. Még akkor sem, ha a nehéz helyzetekben, a kísértésekben pont erről próbál minket meggyőzni az ellenség. Nehezíti helyzetünket, hogy Isten nem ígér azonnali megoldásokat, sőt, azt sem ígéri, hogy olyan formában segít rajtunk, ahogy azt mi elképzeltük. Nézzük Ábrahámot: volt az ígéret, miszerint Isten nagy néppé teszi. Évtizedekig hordozta ezt a lassanként reménytelenné váló ígéretet, és minden emberi alapot nélkülözve a „reménység ellenére is reménykedve hitte, hogy sok nép atyjává lesz". Isten pedig megjutalmazta hűséges várakozását és beteljesítette ígéretét. (Hozzátartozik a történethez, hogy közben egy reményvesztett pillanatában Ábrahám megpróbálkozott azzal, hogy a saját kezébe vegye a dolgot, és szolgálójától nemzett gyermeket magának, amiből később nem kevés kalamajka adódott.)

Ha semmi sem változik

Azt nem mondhatjuk, hogy Isten mindig kiment minket a nehéz helyzetekből. (Jézust sem mentette ki az Atya!) Nem múlik el minden betegség. Nem változik meg minden „nehéz" hozzátartozó. Mégis: akinek az Úrban van a reménye, az nem csalatkozik, mert a boldogságát nem attól várja majd, hogy elmúlik a betegség vagy megjavul a férj, vagy pedig valahogy megváltozik a helyzete.

Az Istentől jövő erő éppen attól nagyszerű, hogy a változatlanul nehéz körülményeket más dimenzióba helyezi át.

Kell, hogy legyen egy belső, „atombiztos" mag a szívemben – ez pedig az, hogy Isten most és minden körülmények között személyesen szeret engem és Lelkével vezet, örök életet akar adni nekem, én pedig akaratát cselekszem. Ez az örömöm alapja, ez nem változik, ezt nem veheti el senki. Ha ez a belső mag szilárd, akkor a bántások, piszkálások, a külső körülmények nehézségei érinthetnek ugyan fájdalmasan, de nem fordítanak ki magamból, nem borítanak ki.

A kapcsolat ára

Végül arról a „meghalásról" is szólni kell, amit Jézus is gyakorolt – amikor valaki önként „hal meg": meghal saját akaratának, saját igazának, saját elképzeléseinek a másik kedvéért. Ezt nevezik szeretetnek. Ez a halál azonban biztosan magával hozza a feltámadást. Mint ahogy Jézus áldozatvállalásából fakadt a mi életünk, úgy a kapcsolatainkat is az élteti, ha újra és újra meghalunk magunknak. „Aki elveszíti értem életét, megtalálja azt." Aki elveszíti a másikért saját akaratát, megtalálja a másikat és benne saját magát is. De „aki megmenti életét, elveszíti azt". Ha valaki minden helyzetben a másik fölé próbál kerekedni, az egyes csatározásokban nyerhet ugyan, végső soron azonban biztosan veszít. Elveszíti a másik szeretetét, becsülését, közelségét, végül akár magát a kapcsolatot is.

Jézus tökéletesen ismerte az emberi lelket, és nem kell ahhoz még kereszténynek sem lenni, hogy belássuk: csak úgy működőképes az életünk, a kapcsolataink, ha az ő tanítását követjük.

Popovicsné Palojtay Márta

Fésűs Éva

A büszke tölgyfa

Volt egyszer a Köröskörül erdőben egy sudár, fiatal tölgyfa. Kék ég felé nyújtózkodott, lombjain át arany napfényt szitálgatott, és erős gyökerével a föld minden erejét magába szívta. Ő volt a legszebb az erdőn. A madarak vágyakozva nézték erős ágai hajlását, védelmező lombját. Szerettek volna rá fészket rakni, de a tölgyfa dölyfösen rázta magát.

– Hess innen, hangos népség! Nem leszek fészektartó! Szép koronám nem ilyenre termett. Hess, hess!

Még a pihenő madárkát sem tűrte meg az ága hegyén, és ha olykor egy-egy tudatlan kis jövevény mégis próbálkozott rajta a fészekrakással, a büszke tölgy lerázta magáról a félig elkészült madárfészket. Őszidőben a mókusok vidáman felkapaszkodtak a derekára, és szépen kérték:

– Olyan éhesek vagyunk! Adj egy kis makkot!

A tölgyfa akkorát reccsent mérgében, hogy a mókuskák ijedtükben majdnem lepotyogtak róla. Csak a hízelgő szél tudott befurakodni a lombjai közé. Annak a duruzsolását hallgatta reggeltől estig. Lassan mindenki elkerülte. Már az őz sem mert a kérgéhez törleszkedni. Igazán mondom, egyszer a saját szememmel láttam mellette kibújni egy gombát a földből, de amint észrevette, hogy hol van, gyorsan kalapot emelt, és elgyalogolt máshová. Képzeljétek!... már az árnyéka sem kellett senkinek! Egy darabig így is megvolt a tölgyfa. Hanem idővel az évgyűrűk vastagítani kezdték a derekát, és – tetszett vagy nem tetszett! – belebújt a kukac. Hosszú éjszakákon át kegyetlenül rágta. A tölgyfa hasogató fájdalmakra ébredt.

Tavasz volt akkoriban. Minden fa boldogan érezte magában az új nedvek keringését, csak a tölgyfa állt rosszkedvűen, magányosan, szárazon. A féreg egyre jobban gyötörte.

– Ó, jaj nekem – sóhajtotta –, elpusztulok!

Keserves nyögését meghallotta a közelben tanyázó mókusasszonyka. Tüstént abbahagyta fiacskái mosdatását.

– Miért nem szóltál, hogy beteg vagy? – kérdezte sajnálkozva. – Mindjárt idehívom Harkály doktort!

– Nem kell! Nem kell! – hadonászott a fa. – Biztosan bosszút állna rajtam, és összevagdalna a csőrével, amiért nem engedtem be az odúmba.

– Ugyan, mit képzelsz? – csóválta a fejét a mókus, és azért is elfutott a harkályért.

Harkály doktor tüstént ott termett. Még pici, piros sapkáját sem vette le a fejéről. Nem sokat törődött a tölgyfa nyögésével. Végigkúszott rajta, körbekopogtatta, azután egy helyen megállt, és erős csőrét mélyen a kérgébe ütötte.

– Megvagy, mihaszna férge!

Ügyesen kiemelte, és – volt nincs! – már el is tüntette éhes kis begyében. A tölgyfa felsóhajtott:

– Jobban vagyok!

Körös-körül őzek, mókusok leskelődtek, madarak figyelték, hogy mi lesz. Mindenki örült, amikor a doktor bekapta a kukacot. A tölgyfa pedig csodálkozva kérdezte:

– Miért segítettél rajtam? Hiszen énrám mindenki haragszik!

Erre a körülállók kacagni kezdtek, és a harangvirágok összekoccantották fejecskéjüket.

– Ó, te tölgyfa!... Senki sem haragszik rád, hanem te haragudtál az egész világra!

Harkály doktor hozzátette:

– Beteg voltál, de most már meggyógyulsz. Orvosságot is rendeltem: sok vidámságra, madárdalra van szükséged.

– Meglesz! Meglesz! – kiáltották az állatok, és mindjárt körültáncolták. A tölgyfa nagyon sokáig nem tudott szólni, csak állt közöttük, szégyenkezve. Aztán egyszer csak gondolt egyet, és kitárta ág-karjait a madarak felé:

– Gyertek ide, hozzám!

Azok nyomban odasereglettek, és örömükben olyan vidáman kezdtek csivitelni, füttyögetni, énekelni, mintha mi sem történt volna.

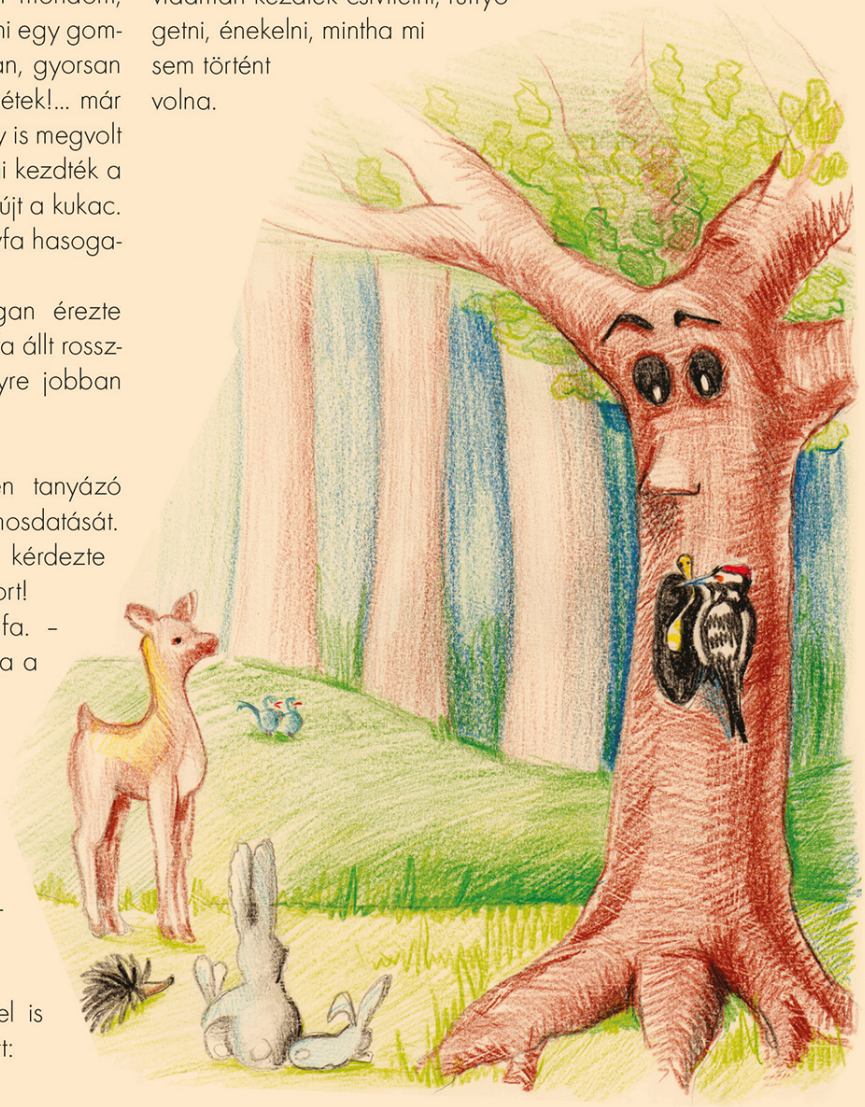

Virágban áll a rét. Virágos úton át
Valaki jön feléd, valaki jön feléd.
Virágban áll a rét. Virágos úton át
Jézus jön feléd, Jézus jön feléd.
Feltámadt, alleluja! Feltámadt, alleluja!